

Naturvårdsverket
registrator@naturvardsverket.se
Nils.Martenson@Naturvardsverket.se

Ärendenummer
NV-06912-24

Datum
2026-01-18

Förslag på ändringar av de jakttider som regleras i jaktförordningen (1987:905)

Av 2 § jaktförordningen (1987:905) framgår att Naturvårdsverket minst en gång vart sjätte år ska se över de jakttider som regleras i förordningen och vid behov föreslå ändringar till regeringen. BirdLife Sverige har nu beretts möjlighet att lämna synpunkter på Naturvårdsverkets preliminära förslag till ändringar av jakttiderna. Föreningen lämnar nedanstående yttrande.

2.1. Hundanvändning (16 § jaktförordningen)

En mycket viktig princip är att varken jakt eller hundträning ska få förekomma under parningstid och yngeltid (inklusive tidpunkt för spel hos vissa fågelarter respektive tider då ungar är beroende av sina föräldrar för att överleva). BirdLife Sverige anser att det, utifrån denna princip, finns skäl att se över ifall gällande regler behöver korrigeras, samt om det finns andra tider eller platser som bör undantas från lösa jakthundar.

2.2. Allmän jakt (bilaga 1)

2.2.1. Björktrast

BirdLife Sverige avstyrker Naturvårdsverkets förslag att återinföra allmän jakt på björktrast. Björktrasten har gått markant tillbaka över hela landet under 2000-talet, särskilt tydligt i landets södra delar där arten i det närmaste försvunnit från vissa områden. Björktrast anges som *nära hotad* (NT) på den svenska rödlistan, men den pågående minskningen är så kraftig att den ligger nära gränsen för *sårbar* (VU). Att i nuvarande läge återinföra allmän jakt på björktrast anser vi vara påtagligt oansvarigt och i strid med såväl försiktighetsprincipen som seden att allmän jakt ska bedrivas på "räntan" av livskraftiga arter. BirdLife Sverige menar att förslaget är en tillbakagång mot en tid då det fanns ett försörjningsbehov som inte längre existerar. Förslaget förefaller mest syfta till att tillfredsställa jägares lust att skjuta vilda fåglar. Vi anser att det finns gott och väl tillräckligt med redan jaktbara arter som uppfyller det. Efterfrågan på björktrastkött är mycket begränsad och bör ställas i proportion till antalet djurindivider som måste dödas för att ens räcka till att mätta en enda människa. Eventuella problem som kan uppstå vid fruktodlingar kan lösas med skyddsjakt.

Relevant i sammanhanget är också att återintroducering av allmän vapenjakt på "kramsfåglar" i Sverige innebär en konflikt med den av Naturvårdsverket framtagna viltstrategin, som ska främja att människor "*oberoende av bakgrund, livsval och förutsättningar kan ta del av viltets värden på olika sätt*".¹ Vapenjakt innebär nämligen en allvarlig störning för fåglar och leder till genetisk selektion för bestående beteendeförändringar.² Konsekvensen blir inte bara skyggare och därmed mer störningskänsliga djur (med ökat stresspåslag, vilket kan medföra negativa effekter för bl.a. reproduktion), utan också att det blir svårare för människor att ta del av viltets värden genom andra upplevelser än jakt.

2.2.2. Bläsand

Bläsand anges som *sårbar* (VU) på den svenska rödlistan (2020). BirdLife Sverige bifaller Naturvårdsverkets förslag att allmän jakt på bläsand ska upphöra. Förslaget är i linje med vad EU-kommissionens expertgrupp (NADEG) har föreslagit gällande jakt inom EU på nio arter som saknar gynnsam bevarandestatus. Risk för felskjutning torde minska då det framöver enbart blir tillåtet att skjuta på simänderna gräsand och snatterand (som mest liknar varandra).

¹ Strategi för svensk viltförvaltning 2022–2029. Naturvårdsverket, 2022.

² Meltofte H. 2025. Jagtinduceret skyhed med fokus på vandfugle. Dansk Ornitologisk Forenings Tidskrift 119: 66–78.

2.2.3. Kricka

Kricka anges som *sårbar* (VU) på den svenska rödlistan (2020). BirdLife Sverige bifaller Naturvårdsverkets förslag att allmän jakt på kricka ska upphöra. Förslaget är i linje med vad EU-kommissionens expertgrupp (NADEG) har föreslagit gällande jakt inom EU på nio arter som saknar gynnsam bevarandestatus. Risk för felskjutning torde minska då det framöver enbart blir tillåtet att skjuta på simänderna gräsand och snatterand (som mest liknar varandra).

2.2.4. Gråtrut

BirdLife Sverige bifaller Naturvårdsverkets förslag att allmän jakt på gråtrut ska upphöra. I de fall gråtrut framkallar problem så är skyddsjakt fullt tillräcklig för att hantera dem (de allra flesta måsfåglar som skjuts i Sverige, skjuts i samband med skyddsjakt). Måsfåglar utgör inte resurs som mänsklig föda.

2.2.5. Gräsand

BirdLife Sverige motsätter sig inte allmän jakt på gräsand, men kräver förändring. Gräsanden är en i Sverige naturligt förekommande art med god population som inte är i behov av tillskott av uppfödda och utsläppta individer, vilka snarast motverkar biologisk mångfald och saknar reellt värde ur naturvårdssynpunkt. Utsläpp i stor skala³ i viltvatten, dammar och andra små vattendrag medför en stor dominans av dessa fåglar, till nackdel för naturligt förekommande fauna, bl.a. eftersom betetrycket från de utsläppta gräsänderna kan bli betydande och resultera i aväten kantvegetation. Företeelsen utgör således snarare en manipulering av den svenska fågelfaunans sammansättning och risk för fortsatt genetisk degenerering av den vilda gräsandspopulationen.

Forskning i såväl Sverige⁴ som Nordamerika⁵ visar nämligen att utsläppta fåglar som undgår att fällas vid jakt till betydande del är av sådant genetiskt ursprung som innebär att maladaptiva egenskaper⁶ överförs till vilda populationer. Uppfödningsanläggningarna utgör vidare potentiella spridningskällor av influensavirus och stora drivor mat som "dumpas" på utsättningsplatser riskerar att locka till sig predatorer och smittspridande gnagare, samtidigt som det bidrar till betydande övergödning. Vi finner det avslutningsvis etiskt mycket tveksamt att fåglar "produceras" enbart för jaktändamål, dessutom med en mycket hög dödlighet hos de som överlever jakten⁷.

Det saknas detaljerad lagstiftning eller annat tydligt regelverk kring utsättningsverksamheten. Detta innebär att de problem som beskrivits ovan tillåts fortgå. Det verkar i många fall saknas aktiv kontroll från länsstyrelsen vad gäller de anläggningar som finns.

Det är inte ovanligt att utsättning av fåglar för jakt medför en begäran om skyddsjakt på predatorer, bland fåglar främst duvhök men även andra arter kan vara aktuella. BirdLife Sverige anser bestämt att utsättning av gräsand, fasan och raphöhna inte ska leda till skyddsjakt på vilda fåglar, även om risk för predation kan förekomma på de utsatta fåglarna. I dagsläget kan fällor tillåtas efter ansökan om skyddsjakt, något vi alltså menar inte ska vara möjligt framgent. De utplanterade fåglarna är inte av sådan betydelse att man kan besluta om skyddsjakt med hänvisning till den juridiska termen "allvarlig skada". Förekommande skyddsjakt leder till att vilda rovfåglar skadas och dödas, vilket bekräftas av exempel där fällor inte hållits under sådan uppsyn som regelverket kräver.

³ >250 000 gräsänder sätts ut årligen i Sverige (se Söderqvist 2015).

⁴ Söderqvist P. 2015. *Large-Scale Releases of Native Species: the Mallard as a Predictive Model System*. Doctoral Thesis, Swedish University of Agricultural Sciences, Umeå; <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1303260/FULLTEXT01.pdf>

⁵ Bakner NW et al. 2024. *Mallard Hybridization With Domesticated Lineages Alters Spring Migration Behavior and Timing*. Ecology and Evolution 15(1): e70706; <https://doi.org/10.1002/ece3.70706>

⁶ Söderqvist P et al. 2014. *Wild Mallards Have More "Goose-Like" Bills Than Their Ancestors: A Case of Anthropogenic Influence?* PLoS ONE 9(12): e115143; <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0115143>

⁷ Överlevnaden för utsatta ellingar är bara en tiondel jämfört med vildfödda pulli i Finland (2,3 % respektive 21 %). Gunnarsson G et al. 2008. *Survival estimates, mortality patterns, and population growth of Fennoscandian Mallards *Anas platyhynchos**. Annales Zoologici Fennici 45: 483–495; <https://doi.org/10.5735/086.045.0603>

BirdLife Sverige anser, utifrån ovanstående argument, att all uppfödning och utsättning av gräsänder bör upphöra, och förordar därför att Naturvårdsverket och Jordbruksverket initierar en avvecklingsplan med syfte att utsättning för jaktändamål inte ska vara tillåten. Kommersiella intressen ska i detta hänseende inte väga tyngre än naturvårds- och djurskyddsskäl. Norge har sedan tidigare förbud mot uppfödning och utsättning av gräsänder, och Danmark kommer att införa det inom kort.

Sjöorre

BirdLife Sverige ifrågasätter allmän jakt på sjöorre, som vintertid är hårt knuten till täta bestånd av hjärtmussla på grunda sandbottnar (ca 5 meters djup). De största koncentrationerna i Sverige finns i Skälderviken och Laholmsbukten samt utanför kusten i mellersta Halland (Ugglarp). I dessa områden ligger sjöorrar i blandflockar med främst svärtor (internationellt rödlistad som *sårbar*). BirdLife Sverige anser att det inte är försvarbart att jaga sjöorre under rådande förhållanden, dels eftersom fåglarnas livsmiljö är kraftigt begränsad, dels p.g.a. störning på, och förväxlingsrisk med, en globalt hotad art.

2.2.8. Dalripa och fjällripa

BirdLife Sverige avstyrker Naturvårdsverkets förslag om utökad jakttid på våren. Ripjakten bör konsekvent avslutas senast den 15 februari, eftersom man därefter bedriver jakt på de fåglar som överlevt vintern och med stor sannolikhet kommer att gå till häckning. Jakten riskerar då att få negativa effekter på det häckande beståndet och stämmer dåligt med jägarnas devis att ta av rëntan i stället för kapitalet, ett kapital som också ska föda hotade arter som jaktfalk. Grundprincipen är att fåglar ska vara fredade under häckningstid, vilket också föreskrivs av EU:s fågeldirektiv. Fåglar ska således inte jagas när de har inlett sin reproduktion, vilket för ripor måste anses vara fallet när de börjar spela (vilket ofta sker redan i februari).

Ripjaktens början bör anpassas till densamma i Norge, d.v.s. skjutas fram till den 10 september. Ripjakt i Sverige redan från den 25 augusti lockar många utländska (inklusive norska) jägare hit, vilket leder till ett oproportionerligt jakttryck på svenska fjällmarker. Det behöver utredas hur ripjakt innan den 10 september, och fram till den 15 mars, påverkar riporna, samt huruvida vårjakten är förenlig med EU-direktiven.

Orre och tjäder

BirdLife Sverige ifrågasätter allmän jakt på orre och tjäder i södra Sverige. Med påtagligt reducerade populationer bör regionala justeringar göras och jakt endast tillåtas där livskraftiga stammar finns kvar. I Skåne är bestånden så svaga att allmän jakt helt bör utgå.

2.2.9. Kråka, kaja och skata

BirdLife Sverige bifaller Naturvårdsverkets förslag att jakttiderna justeras för att inte längre överlappa arternas respektive häcknings- och uppfödningstider eller tider för återvändande till häckningsplatserna. Den jakt som sker på dessa arter syftar inte till att ta tillvara bytet på något vis utan är enbart att betrakta som predatorjakt. Mot denna bakgrund anser BirdLife Sverige att allmän jakt på såväl kråka som råka, kaja, skata och nötskrika bör avskaffas. I stället bör eventuella problem lösas med skyddsjakt, eventuellt på enskilda initiativ.

2.4. Jakt för att förebygga skador av vilt (bilaga 4)

Det blir allt mer uppenbart att viktiga formuleringar i bilaga 4 jaktförordningen måste åtgärdas för att Sverige ska få en korrekt implementering av fågeldirektivet. Punkt 2 stycke 2 i bilaga 4 jaktförordningen anger att jakträttshavare under vissa omständigheter får bedriva jakt efter bl.a. björktrast, fiskmå, gråsparv, gråtrut, havstrut, kaja, korp, kråka, pilfink, råka, skata, skratmå och tamduva för att förhindra skada eller annan olägenhet. Detta är en direkt implementering av artikel 9 fågeldirektivet, men vad som märkligt nog saknas är den ypperligt viktiga första bisatsen i artikelns första punkt, nämligen att undantagen som innebär att jakten inte innebär brott mot fågeldirektivet gäller under förutsättning att det saknas annan lämplig lösning. BirdLife Sverige menar därför att punkt 2 stycke 2 i bilaga 4 jaktförordningen ska formuleras (förändringen understruken): "Jakträttshavare får under samma tid bedriva jakt efter sådana djur samt, om det inte finns någon annan lämplig lösning, björktrast, fiskmå, fälthare, gråsparv, gråtrut, havstrut, kaja, korp, kråka, näbbmus, pilfink, råka, skata, skratmå och tamduva."

Avsaknaden av ovan nämnda bisats har bidragit till en felaktig tillämpning av ordet "anläggning" i den först nämnda situationen då undantaget får användas. Det visar sig nämligen att kommuner m.fl. använder undantaget som gäller för anläggningar för att bedriva jakt även i t.ex. parker samt på kyrkogårdar och golfbanor. Det kan knappast ha varit lagstiftarnas mening att t.ex. parker, golfbanor och andra miljöer med biologiska värden skulle omfattas av bestämmelsen (utan främst byggnader och lokaler). Vi menar därför att det tydligt måste definieras vad som i sammanhanget avses med "anläggning". Ett alternativ kunde vara att ersätta ordet med "byggnad/lokal". Det måste anses strida mot fågeldirektivet att undantagen som anges i punkt 2 stycke 2 i bilaga 4 jaktförordningen möjliggör för kommuner m.fl. att i förebyggande syfte kunna bedriva jakt på ett flertal rödlistade arter (fiskmå, skratmå, gråtrut, havstrut, kråka) så fort de befinner sig i en park, på en golfbana eller kyrkogård. Om ordet anläggning inte ändras måste det klargöras att nämnda miljöer inte ingår i definitionen.

En rimlig definition av anläggning är: "Anläggning inom stängsel eller annan tydlig gräns, t.ex. sopstation, kärnkraftverk, reningsverk, drivhus och liknande, som är av ekonomisk eller samhällsnyttig betydelse." Att inbegripa parker i definitionen medför mycket svåra gränsdragningar av vad som kan betecknas vara en park. Som exempel kan nämnas parker som snarast utgör modifierade rester av ursprunglig natur (t.ex. almskogen inom Alnarpsparken i Lomma kommun, Skåne). Att exempelvis mås- eller kråkfåglar alltid får skyddsjagas på sådana platser, med hänvisning till att där förhindra skada eller annan olägenhet, går mycket långt utöver tillåtliga undantag enligt fågeldirektivet. Ovan angivna förändring är nödvändig för att Sverige ska uppfylla landets EU-rättsliga åtaganden, vilket utgör en avgörande del av utredningens uppdrag.

2.4.2. Punkt 2, ladusvala och talgoxe

BirdLife Sverige avstyrker Naturvårdsverkets förslag att lägga till ladusvala och talgoxe som "skadedjur". Det måste vara ytterst ovanligt att talgoxar orsakar sådan skada att skyddsjakt kan motiveras ur varken ekonomiskt eller hälsomässigt perspektiv. När sådana situationer eventuellt uppstår kan skyddsjakt givetvis accepteras/beviljas av länsstyrelsen, utan att det för den skull motiverar inkludering bland övriga namngivna arter i punkt 2. För ladusvala är det nästan uteslutande vid bobygge och häckning som relevanta situationer kan uppstå, vilket inte gäller för övriga arter. Tillägget uppmuntrar till den allt mer spridda uppfattningen att vi människor besitter rätten att "städa undan" naturen så fort den uppträder "alltför närgånget", oavsett om det föreligger skada eller ej.

2.4.4. Punkt 4, hussvala och ladusvala

BirdLife Sverige avstyrker Naturvårdsverkets förslag att lägga till hussvala och ladusvala som "skadedjur". Det måste vara ytterst ovanligt att dessa svalor, som båda har påtagligt minskande populationer⁸, orsakar sådan olägenhet för människors eller tamdjurs hälsa att skyddsjakt kan motiveras, annat än vid bobygge och häckning. När sådana situationer eventuellt uppstår kan skyddsjakt givetvis accepteras/beviljas av länsstyrelsen, utan att det för den skull motiverar inkludering bland övriga namngivna arter i punkt 4. Tillägget uppmuntrar till den allt mer spridda uppfattningen att vi människor besitter rätten att "städa undan" naturen så fort den uppträder "alltför närgånget", oavsett om det föreligger skada eller ej.

2.4.6. Punkt 11, skogsgås och tundragås (sädgås) samt bläsgås

BirdLife Sverige avstyrker Naturvårdsverkets förslag att skogsgås (*Anser fabalis*) förbehållslöst ska omfattas av samma skyddsjakt som tundragås och bläsgås. Den fennoskandiska populationen av skogsgås har minskat kraftigt och klassas nu som *sårbar* (VU) på rödlistan i såväl Sverige som Finland. Den är otvetydigt en särskilt skyddsvärd art vars beståndstatus riskerar att påverkas vid störning eller avskjutning och ska därför, i enlighet med gällande riktlinjer för utformning av jakt, inte vara föremål för jakt annat än i särskilda undantagsfall. BirdLife Sverige anser att skyddsjakt på skogsgås bör omfattas av tillståndsansökan hos länsstyrelsen. Att skogsgås är svår att särskilja från närstående arter kan inte anses vara ett giltigt skäl för att tillåta omfattande skyddsjakt.

⁸ Hussvalan kommer kvarstå som *sårbar* (VU) och ladusvalan kommer att rödlistas som *nära hotad* (NT) i kommande uppdatering (Rödlistan 2025).

I nordöstra Skåne förefaller dialogen mellan länsstyrelse, markägare och ornitologer ha lett till en acceptabel förvaltning som gör att skyddsjakten kan hanteras som specifik skyddsjakt – under beslut av länsstyrelsen – i stället för på eget initiativ.

2.4.9. Punkt 16, fågelbo

BirdLife Sverige avstyrker Naturvårdsverkets förslag att bo och ägg av björktrast, blåmes, fiskmå, gråsparv, gråtrut, havstrut, hussvala, kaja, ladusvala, pilfink, ringduva, skata, sädesärta och tamduva får förstöras och ungar avlivas om allvarig skada eller olägenhet orsakas av att fågel byggt bo i ett hus eller en gård. Till att börja med kan konstateras att det är ytterst ovanligt att nämnda arters bon och ungar verkligen orsakar skada som kan klassas som allvarig i juridisk mening (i synnerhet måste detta anses gälla björktrast, blåmes och sädesärta). När sådana situationer eventuellt uppstår kan skyddsjakt givetvis accepteras/beviljas av länsstyrelsen. Vad som i sammanhanget klassas som olägenhet måste förtydligas. I annat fall riskerar en stor mängd häckningar att, i strid med artskyddsförordningen, förstöras inom ramen för den allt mer spridda uppfattningen att vi människor besitter rätten att "städa undan" naturen så fort den uppträder "alltför närgånget", oavsett om det föreligger skada eller ej.

2.4.14. Gråhäger

BirdLife Sverige accepterar Naturvårdsverkets förslag att gråhäger får jagas för att förebygga skada vid fiskodling och utsättningsplatser (inom sju dygn innan och sju dygn efter utsättningsstillfälle), men BirdLife Sverige avstyrker att jakten tillåts inom ett avstånd av 300 meter från sådana områden. Det finns ingen anledning att skjuta hägrar som befinner sig upp till 300 meter ifrån en fiskodling, och begreppet "vid" innebär redan en skälig "buffertzona" för individer som motiverar skyddsjakt i anslutning till utsättningsplatser.

Skyddsjakt på enskilda initiativ

BirdLife Sverige anser generellt att skyddsjakt, i enlighet med fågeldirektivet och jaktlagstiftningen, ska ses som undantag och då dokumenterat allvarliga skador återstår efter att förebyggande och kompensatoriska åtgärder har vidtagits. Fågeldirektivet kräver att undantag i form av skyddsjakt endast får tillämpas när det saknas annan lämplig lösning samt när kontroll, uppföljning och rapportering kan säkerställas. Skyddsjakt ska, i de allra flesta fall, vara begränsad och inriktad på särskilt skadegörande individer i syfte att minska skadorna. Skyddsjakt måste regelmässigt kontrolleras och utvärderas och individer skjutna under skyddsjakt måste ingå i jaktstatistiken. Skyddsjakt på enskilda initiativ innebär att myndigheterna släpper kontrollen, vilket i många fall med stor sannolikhet innebär att omfattningen ökar och att effekterna av skyddsjakten blir omöjliga att spåra. Det är angeläget att myndigheterna utvärderar den skyddsjakt på enskilda initiativ som för storskarv, sångsvan, vitkindad gås och trana har pågått sedan 2020.

Hösten 2025 remitterades delbetänkandet *Vissa förändringar i jaktlagstiftningen* (SOU 2025:32). Citat från sida 18–19 i delbetänkandets sammanfattning: "För att Sverige ska kunna fullgöra sin rapporteringsskyldighet till EU-kommissionen om undantag från naturvårdsdirektivets skydd av arter behöver reglerna om anmälningsskyldighet av jaktresultat m.m. utvidgas. Utredningen föreslår därför att bemyndigandet i jaktlagen för regeringen att meddela föreskrifter om anmälningsskyldighet ska utökas till att även gälla i fråga om vilt som har skadats under jakt, vilt som har avlivats, som någon har försökt avliva eller som har förföljts för att avlivas samt fågelbon och ägg eller fågelungar som har flyttats. Naturvårdsverket bör få i uppdrag att ta fram förslag på hur anmälningsskyldigheten kan regleras i jaktförordningen. Anmälningsskyldigheten vid skyddsjakt på enskilda initiativ för att avvärja angrepp från stora rovdjur föreslås gälla även i fråga om påskjutna stora rovdjur och inte bara dödade stora rovdjur."

BirdLife Sverige förvånas över att rapportering av skyddsjakt som sker på enskilda initiativ efter storskarv, sångsvan, vitkindad gås och trana inte omnämns i citatet ovan. Det framgår nämligen tydligt av fågeldirektivet och EU-kommissionens vägledning att omfattningen av skyddsjakt på nämnda arter måste registreras och rapporteras (Habides-rapportering), bl.a. för att kunna sammanställa och bedöma effekterna av jakten samt följa eventuell påverkan på populationerna. Den svenska skyddsjakten på enskilda initiativ har inneburit att myndigheterna släppt/saknar kontroll över hur omfattande jakt som bedrivs på arter som det inte får bedrivas allmän jakt på, vilket med stor sannolikhet inneburit att omfattningen har ökat, utan att effekterna av skyddsjakten går att spåra.

Fortfarande saknas alltså ett fungerande system för redovisning av skyddsjakt på enskilda initiativ när det gäller EU-listade fågelarter. Det anges förvisso som krav för jakten att *"lämna de uppgifter som Naturvårdsverket föreskriver"*, men rapporteringen är likväl frivillig och sporadisk. De antal som respektive länsstyrelse rapporterar till Naturvårdsverket, för sammanställning och vidarebefordran till EU-kommissionen, är således (mycket) ofullständiga, vilket strider mot EU:s regelverk. Det är hög tid att ett korrekt rapporteringssystem införs, alternativt att länsstyrelserna åter blir skyldiga att meddela tillstånd för skyddsjakt med angivna antal som får skjutas (med rapporteringskrav). Detta stöds till fullo av delbetänkandet (SOU 2025:32): *"Som konstaterats i avsnitt 4.6.1 ovan behöver regleringen om anmälningsskyldighet utvidgas för att Sverige ska kunna efterleva naturvårdsdirektivens krav på rapportering om undantag från skyddet av arter. Mot denna bakgrund föreslår utredningen att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får ett utökat bemyndigande i 26 § jaktlagen att meddela föreskrifter om anmälningsskyldighet. Bemyndigandet ska täcka alla de undantag från direktivens skydd av arter som enskilda och myndigheter kan göra direkt med stöd av jaktlagstiftningen"* (kapitel 4.6.2, sida 86–87).

För BirdLife Sverige,

Daniel Bengtsson, Fågelskyddsansvarig
070 515 45 33, daniel.bengtsson@birdlife.se

Kjell Carlsson, Ordförande
070 226 77 62, kjell.carlsson@birdlife.se